

*Els
Meus*
**primers
contes**

Larousse

Il·lustracions
Colonel Moutarde

LAROUSSE

8

La Blancaneu

Jacob i Wilhelm Grimm

24

La Ventafocs

Charles Perrault

34

La Bella Dorment

Charles Perrault

50

El Gat amb Botes

Charles Perrault

60

En Polzet

Charles Perrault

78

La Caputxeta Vermella

Charles Perrault

82

L'Aneguet Lleig

Hans Christian Andersen

100

Els tres porquets

Conte tradicional

104

Hansel i Gretel

Jakob i Wilhelm Grimm

118

Els músics de Bremen

Jakob i Wilhelm Grimm

La Blancaneu

Un dia, al bell mig de l'hivern, la reina brodava al costat d'una finestra de fusta de banús negre. Mentre cosia anava contemplant com volaven els flocs de neu, que queien lleugers com el plo-missol, fins que es va punxar un dit amb l'agulla i tres gotes de sang van caure a la neu. Aquella vermellor sobre la capa de neu blanca era tan bonica que la reina va pensar: «Tant de bo que la criatura que porto a la panxa tingui la pell blanca com la neu, els llavis vermells com la sang i els cabells negres com la fusta de la finestra!».

Poc després, la reina va tenir una filla blanca com la neu, d'aquí que li diguessin Blancaneu, amb els llavis vermells com la sang i els cabells negres com el banús. Però, l'infortuni va voler que la reina morís donant a llum.

Al cap d'un any, el rei es va tornar a casar amb una dona molt bonica, però d'allò més vanitosa i altiva. No suportava que cap altra dona fos més bonica que ella. Per això, sovint preguntava a un mirall màgic que tenia:

—Mirallet, mirallet, qui és la més bonica del regne?

I el mirall, que no mentia mai, contestava:

—Vós, reina, sou la més bonica de totes.

I, com que sabia que el mirall sempre deia la veritat, es quedava d'allò més tranquil·la.

Però la Blancaneu va anar creixent i cada dia era més bella. Era tan bonica com la llum del sol i, fins i tot, tan com la mateixa reina.

Un matí, la reina va demanar al mirall:

—Mirallet, mirallet, qui és la més bonica del regne?

Però aquell dia, el mirall va respondre:

—Vós, reina, sou molt bonica; però la Blancaneu encara ho és més.

La reina es va horroritzar i es va engelosir de mala manera.

A partir d'aleshores, cada vegada que la reina veia la Blancaneu, la sang li bullia a les venes, i l'enveja i la supèrbia no li paraven de créixer, com les males herbes, i la corseaven nit i dia.

Quan ja no ho va poder suportar més, va fer cridar un caçador i li va dir:

—Emporta't la Blancaneu al bosc. No la vull tornar a veure mai més! Mata-la i porta'm el seu fetge i els seus pulmons com a prova.

El caçador va obeir i se'n va endur la Blancaneu al bosc. Però quan va treure el punyal per matar-la, la pobra Blancaneu va començar a plorar i li va suplicar:

—Deixa'm viure, bon caçador. M'amagaré al bosc i prometo que no tornaré mai més.

Com que era tan bonica, el caçador es va compadir d'ella:

—Ves-te'n, corre! —li va dir, sense poder evitar pensar que els llops no tardarien a devorar-la.

Amb tot, el caçador se sentia alleujat per no haver-la matat. Llavors, en veure que una cria de senglar se li acostava saltironejant, la va degollar, li va arrancar els pulmons i el fetge i va lliurar els òrgans a la reina com a prova. El cuiner els va fer a la sal, i la madrastra malvada se'ls va menjar, pensant-se que eren de la Blancaneu.

La Blancaneu va vagar pel bosc fins que es va començar a fer fosc. Aleshores va sotjar les fulles dels arbres i es va preguntar què seria d'ella. Va sentir tanta por que va arrencar a córrer per sobre les pedres i enmig dels esbarzers. Al seu voltant hi havia tot d'animalons salvatges, però cap li va fer res.

Va córrer fins que les cames li van dir prou. Ja entrada la nit, va descobrir una caseta i hi entrà a reposar. A l'interior de la cabanya, tot era petitó, però molt net i polit. Hi havia una tauleta parada amb unes es-
tovalles blanques, set platets, set culleretes, set ganivetets, set forqui-
lletes i set gotets. I a la paret s'hi arrengreraven set llitets, coberts amb
unes flassades blanques com la neu.

La Blancaneu, que estava morta de gana i de set, va tastar una mica
cada platet, va agafar un pessic de cada panet i va fer un glopet de vi de
cada gotet. Llavors, es va trobar tan cansada que li van venir ganes d'es-
tirar-se, però cap llit li anava bé. Un era massa llarg, l'altre massa curt,
fins que va provar el setè, que era just de la seva mida, i s'hi adormí.

Quan ja era negra nit, van arribar els habitants de la cabanya. Eren
set nans que treballaven a la mina, picant i excavant durant tot el dia.
Cada un va encendre les seves espelmes i de seguida es van adonar
que algú havia entrat a casa seva mentre ells eren fora, ja que res esta-
va com ho havien deixat.

El primer nan va preguntar:

—Qui s'ha assegut a la meva cadira?

El segon va exclamar:

—Qui ha tastat el meu plat?

El tercer es va queixar:

—Qui m'ha agafat un tros de pa?

El quart va protestar:

—Qui s’ha menjat les meves verdures?

El cinquè va rondinar:

—Qui ha fet servir la meva forquilla?

El sisè va demanar:

—Qui ha tallat amb el meu ganivet?

El setè va vociferar:

—Qui ha begut del meu got?

Lavors el primer nan va córrer cap al seu llit i va exclamar:

—Qui s’ha ajagut al meu llit?

Els altres van anar corrent als seus llits i van bramar:

—Algú s’ha estirat al meu llit, també!

Però quan el setè nan va mirar el seu llit va descobrir-hi la Blancaneu dormint. En veure-la, va avisar els altres, que s’hi van atansar. Es-glaiats cada un va agafar la seva petita espelma per il·luminar la noia.

—Renoi, que n’és de bonica! —van dir.

Estaven tan entendrits que van decidir no despertar-la. El setè nan va dormir amb els seus companys, una hora a cada llit. I així va passar la nit.

L’endemà, quan la Blancaneu es va despertar i va veure els set nans, es va espantar d’allò més. Però ells, molt amablement, li van demanar:

—Com et dius?

—Blancaneu —va respondre ella.

—I què hi fas, a casa nostra?

Lavors ella els va explicar que la seva madrastra l’havia volgut fer matar, però que el caçador l’havia deixat marxar i que ella havia corregut tot el dia, fins que havia trobat casa seva.

Els nans li van proposar quedar-se amb ells:

—Si et vols encarregar de la casa,
de cuinar, fer els llits, la bugada,
cosir..., aquí no et faltarà de res.

—I tant! —va contestar la Blancaneu—. Estaré encantada de fer-ho.

Al matí, els nans se n'anaven a la muntanya per treballar a la mina i ella es quedava sola a casa tot el dia. Al vespre, quan tornaven, la Blancaneu sempre els tenia el sopar a punt. Abans de marxar, els nans sempre li deien que anés amb compte:

—Ves alerta amb la teva madrastra. Aviat sabrà que ets aquí! Sobre-tot, no deixis entrar ningú!

Però la reina, que creia haver-se menjat el fetge i els pulmons de la Blancaneu, estava convençuda que tornava a ser la més bonica de totes. Per això, es va posar davant del mirall i va preguntar:

—Mirallet, mirallet, qui és la més bonica del regne?

Aleshores el mirall va respondre:

—Vós, reina, sou la més bonica d'aquí, però la Blancaneu, que és a la muntanya, a casa de set bons nans, és mil vegades més bonica.

Llavors la ràbia la va envair, perquè sabia que el mirall no mentia mai. Va ser així com es va assabentar que el caçador l'havia enganyat i que la Blancaneu encara era viva. A partir d'aquell moment va començar a fer voltes i més voltes a la manera de matar-la, ja que la gelosia no la deixaria parar fins que tornés a ser la més bonica de totes.

Finalment, se li va acudir una trampa: es va maquillar i vestir com una velleta marxanta, de tal manera que ningú no la pogués reconèixer. Ben disfressada, es va dirigir a casa dels set nans, més enllà de les set muntanyes.

Va trucar a la porta i va cridar:

—Mireu quins articles més bonics que venc!

La Blancaneu va mirar per la finestra i va dir:

—Bon dia, senyora. I què és això tan bonic que ven?

—Gènere bo i bonic —va respondre la velleta—: Vetes de tots colors.
—I va treure una trena multicolor del cistell.

La Blancaneu va pensar que no podia pas passar res si obria aquella velleta. Així que va fer córrer el pestell i va comprar-li una bonica cinta.

—Vine —va dir la velleta—, que encara et faràs mal! Acosta't, que te la lligaré com cal.

La Blancaneu la va deixar fer, sense malfiar-se'n, però la velleta li va lligar tan ràpidament i tan fort que a la Blancaneu se li va tallar la respiració i es va desplomar.

—Ara sí que s'ha acabat! Ja no ets la més bonica! —va esclafir sorneguerament la velleta mentre se n'anava.

Quan els set nans van tornar a casa a l'hora de sopar, es van endur un bon ensurt en veure la seva estimada Blancaneu estirada a terra, immòbil com si fos morta. La van incorporar i es van adonar que la cinta l'estrenyia massa. En tallar-l'hi, la Blancaneu va tornar a respirar i, de mica en mica, va anar recuperant els colors. Quan es van assabentar del que havia passat, els set nans van exclamar:

—La velleta marxanta no era una altra que la malvada reina! Així que sobretot no deixis entrar ningú quan no hi siguem!

Tan bon punt va arribar al castell, la reina va córrer a interrogar el mirall màgic:

—Mirallet, mirallet, qui és la més bonica del regne?

I el mirall va tornar a respondre:

—Vós, reina, sou la més bonica d'aquí, però la Blancaneu, que és a la muntanya, a casa de set bons nans, és mil vegades més bonica.

En sentir aquestes paraules, el cor li va fer un salt, ja que això volia dir que la Blancaneu encara era viva.

—Aquesta vegada —va dir cridant— idearé alguna cosa que acabarà amb ella d'una vegada per totes.

I, gràcies a tots els coneixements de bruixeria que tenia, va fabricar una pinta enverinada. Un cop fet, es va disfressar de senyora gran i se'n va anar cap a casa dels set nans, més enllà de les set muntanyes.

Va trucar a la porta i va cridar:

—Mireu quins articles més bons que venc!

La Blancaneu va mirar a fora i va dir:

—No cal que es pari, que no puc obrir a ningú.

—Però, com a mínim, fes-hi un cop d'ull —va dir la senyora mentre li ensenyava la pinta enverinada.

La Blancaneu va donar-hi una ullada i va trobar la pinta tan bonica que hi va caure de quatre potes.

Mentre acordaven el preu, la senyora li va dir amablement:

—Vine, que et faré un pentinat molt bonic.

La pobra Blancaneu, que no desconfiava mai de ningú, la va deixar fer. Però just en el moment en què la pinta li va tocar els cabells, el verí va fer el seu efecte i la Blancaneu es va desmaiar a l'instant.

—Oh, prodigi de bellesa —va cridar la dona malvada—, ara sí que he acabat amb tu! —I, satisfeta, se'n va anar.

Per sort, al cap de poc van arribar els set nans. Quan van veure la Blancaneu estirada a terra, com si fos morta, de seguida van saber que havia estat cosa de la reina. La van examinar i van trobar la pinta enverinada. Just treure-li la pinta dels cabells, la Blancaneu va tornar a obrir els ulls i els va explicar tot el que havia passat. Llavors, li van tornar a suplicar, un cop més, que no obrís la porta a ningú.

Només arribar a casa la reina es va palplantar davant del mirall màgic i li va demanar:

—Mirallet, mirallet, qui és la més bonica del regne?

Tal com ja havia passat l'última vegada, el mirall li va respondre:

—Vós, reina, sou la més bonica d'aquí, però la Blancaneu, que és a la muntanya, a casa de set bons nans, és mil vegades més bonica.

Quan la reina va sentir les paraules del mirall, es va posar feta una fúria i va dir cridant:

—Com hi ha món que la Blancaneu morirà, ni que jo mateixa hi perdi la vida!

Dit això, es va tancar en una habitació secreta, on no hi entrava mai ningú, i va preparar una poma enverinada. Per fora, tota blanca i vermella, semblava tan gustosa que feia venir ganes de menjar-te-la, però n'hi havia prou amb una sola queixaladeta per acabar amb la vida de qui ho fes.

Quan ho va tenir tot llest, la reina es va maquillar i vestir com una pagesa. Un cop fet, se'n va anar cap a casa dels set nans, més enllà de

les set muntanyes. En trucar a la porta, la Blancaneu va treure el cap per la finestra i va dir:

—No puc deixar entrar a ningú. Els set nans m’ho tenen prohibit.

—Quina llàstima —va dir la pagesa—, perquè no tardaré gens a vendre aquestes pomes tan bones. Té, agafa’n una.

—No —va respondre la Blancaneu—. No puc acceptar res.

—I ara. Que tens por que t’enverini? —va preguntar la pagesa—. Mira, partiré la poma per la meitat i tu et quedes amb la part vermella i jo, amb la blanca.

I és que la poma estava enverinada de tal manera que només el tros vermell era el mortal.

Aquella poma feia tan bona cara que la Blancaneu es moria de ganes de menjar-se-la. Per això, quan va veure que la pagesa es cruspia el seu tros, no s’hi va poder resistir més. Va allargar la mà i va agafar la meitat enverinada. Però amb prou feines l’havia mossegat que va caure morta. Llavors, la reina li va clavar una mirada cruel i amb un riure espantós va dir:

—Blanca com la neu, vermella com la sang, negre com el banús! Aquesta vegada els nans no podran pas despertar-te!

Quan va tornar a interrogar el seu mirall màgic:

—Mirallet, mirallet, qui és la més bonica del regne?

El mirall va respondre:

—Vós, reina, sou la més bonica de totes.

Llavors, el cor gelós de la reina finalment es va calmar, si és que un cor gelós es pot calmar mai.

Al vespre, quan els set nans van tornar a casa, es van trobar la Blancaneu estirada a terra. De la seva boca no sortia cap alenada.

La van incorporar i la van ben examinar per si trobaven alguna cosa enverinada. La van desbotonar, li van pentinar els cabells, la van refrescar amb aigua i vi..., però no hi va haver res a fer. La Blancaneu estava morta.

Els set nans la van posar en una llitera, es van asseure al seu voltant i van plorar durant tres dies. Després es van disposar a enterrar-la, però la Blancaneu semblava tan viva i fresca i encara tenia les galtones tan vermelles que els set nans no es decidien a sepultar-la a la terra negra. Per això, van fabricar un taüt de vidre transparent per poder-la veure i l'hi van estirar.

A la part superior, hi van escriure el seu nom en lletres d'or, i també que era filla de reis. Després van portar el taüt a la muntanya i feien torns per vetllar-la nit i dia. Els animals de la muntanya també la van anar a plorar. Primer una òliba, més tard un corb i, finalment, un petit colom.

La Blancaneu es va estar molt i molt de temps dins del taüt, sempre tan bonica, sempre blanca com la neu, vermella com la sang i amb els cabells negres com el banús. Fins que un dia, per casualitat, un príncep que passava per aquell bosc es va aturar a casa dels nans a fer-hi nit. Quan va veure que, al capdamunt de la muntanya, hi havia un taüt amb la Blancaneu, tan bonica, estirada a dins i quan va llegir el text escrit en lletres d'or, va dir als set nans:

—Deixeu-me el taüt i, a canvi, us donaré el que vulgueu.

—No us el donarem mai, ni per tot l'or del món! —van respondre-li els set nans.

Però ell va suplicar:

—En aquest cas, regaleu-me'l, ja que no puc viure sense veure la Blancaneu. La veneraré i la cuidaré com el meu bé més preuat.

En sentir-lo parlar així, els bons nans es van compadir d'ell i li van donar el taüt.

El príncep va ordenar als seus servents que s'emportessin el taüt a les espatlles. I així ho van fer, però, tot d'una, un d'ells es va entrebancar amb uns matolls. Amb la sacsejada, la Blancaneu va expulsar el tros de poma enverinada que li havia quedat encallat a la gola. De seguida va obrir els ulls, va aixecar la tapa del taüt, es va incorporar i va demanar:

—Però... on soc?

Tot content, el príncep va respondre:

—Al meu costat.

Llavors li va explicar tot el que havia passat i va afegir:

—T'estimo més que res en el món. Vine amb mi al castell del meu pare i seràs la meva muller.

Va ser així com la Blancaneu es va enamorar i se'n va anar amb ell. Van celebrar les seves noces amb gran pompa i magnificència. Fins i tot hi van convidar la malvada reina, però després de posar-se el seu vestit més bonic, es va palplantar davant del seu mirall i va dir:

—Mirallet, mirallet, qui és la més bonica del regne?

El mirall va respondre:

—Vós, reina, sou la més bonica d'aquí, però la jove reina és mil vegades més bonica.

Aleshores la reina malvada va deixar anar una maledicció terrible i es va sobresaltar tant que va perdre el cap. Al principi, no volia anar al casament de cap de les maneres, però, com que la curiositat no la dei-

xava en pau, després, tant sí com no, va voler veure la jove reina. Quan es va adonar que es tractava de la Blancaneu, li va venir un atac d'angoixa i de pànic. Es va quedar clavada a terra i no es podia moure, però davant seu hi tenia unes sabates de ferro enrogides amb carbó ardent. Així que se les va haver de posar i ballar fins que la mort li va arribar.

